

Филип Кабакян

ЮФКА
И НАФОРА

БИБЛИОТЕКА

гЛОСИ

Филип Кабакян

ЮФКА
И НАФОРА

“АРС”,
Благоевград,
2008 г.

ISBN - 978-954-9857-08-5

© Филип Кабакян, 2008 г.

Редактор: Ваня Стефанова

*Библиотека "Глоси" се публикува под общата редакция на
В. Дишев*

Корица и библиотечно оформление: © Огнян Георгиев

Тираж 300

Формат 32/70/100

Печатни коли 3,5

Двойник в дъжда

Епиграф

Не мога да очаквам снизхождение.
И милване с перце ще е неискрено.
Не падах пред съдбата на колене,
но тя ме пощади. Така си мисля.
И може да тревожеше съня ми –
горчиви билки в чая все ми слагаше,
но в светлите и в трудните ми делници
тя беше все до мен, не ме предаде.
Че всеки ден наяве, не във сънища,
напрягам мишци, ум и дух, и жили.
И в грижите, не в празничното дрънкане
откривам смисъла и черпя силите.
Не са ми на сърцето тъжни шутове.
Бакалите на вяра съм прогонил.
А слънчевите дни ми шепнат, чувам ги,
че може и за смърт да са достойни.

Двойник в дъжда

С безброй остриета са даже добрите му думи.
Не отключва врати. И не слуша какво му приказваш.
Но познат силует по пътя върви зад гърба ми.
Да го гоня ли в слънчево време или в дъжд да го пазя?

О, така уязвими са тези прозрачни решетки
от вода и от въздух. Между тях ми е толкова тясно!
Без чадър преминава в дъжда и хаби си подметките.
И ме дразни, арогантно-нехаен, как в мълния блясва.

Този образ през светли пространства отдавна се движи.
По вода му върви и не цепи басма, и хич не му пука ...
Ако някога – в дъжд – по нашата улица минеш,
ще те води да пиеш направо вода от капчука.

Единство

Една мисъл ме гложди и не че съм тъжен,
но банални проблясъци мъчат ме нощем,
че животът ни всъщност не е цял и завършен –
наполовина – добър, половината лош е.

Горе-долу отвърщаме щом ни попитат
как изкарваме хляба, как крием сълзата.
А за тялото зная – най-често е сито,
но прогонена в ъгъл, гладува душата ни.

Между горе и долу животът се лута,
полубудната съвест не задава въпроси.
И се връщаме вечер, полумъртви след работа,
полусънена утрин ни увлича с въртопа си.

Щом успехът ни вдигне на крилете си бели,
сме полубогове, закопнели за полет.
В полунощния крах на мечтите ни смели,
съкрушили плътта си, горещо се молим.

Даже този ми стих звучи раздвоено –
наполовина горчив, ала все пак лиричен...
Колебливо пристъпвам и все пак уверено,
щом умът ми е нож, а сърцето ми – обич.

Двамата с лудия

Той не се уморява гневно да спори със себе си.
Аз съм вдигнал ръце. И от “второто аз”, и от третото...
Само той ще ти каже защо небето е синьо
и къде ще отиде на котките душата девета.
Обяснява ми дълго как тайни знаци дъждът ще изпише
на забравен език, който никой отдавна не помни,
всеки жест, всяка дума как пада за посев в земята
и какво ще пожънем после в полето на здрача ...
И започвам да вярвам – той улавя гласа на отвъдното
с онази стара антена, която ние изхвърлихме,
че петунии будни, щом тихо говорим във тъмното,
ни подслушват внимателно със своите бели фунии.
И разбирам защо липсват толкова думи за сенките,
за нещата, които светлината ни пречи да виждаме.
И защо ще будуваме в приземните етажи на вселената –
да четем за живота с някаква Брайлова азбука.

Старият моряк

Днес е празно като в къща след гости.
За какво са вратите, щом ограбват до кокал?
И е сухо небето, изцедено през нощите,
в този летен следобед, увиснал на косъм.

С усмивка от восък, разтопена от топлото,
с разлюляна походка след дългото плаване,
ще отвори ръка – пълна шепа с бонбони
като бисери, светещи в детското пладне.

А когато земята е отрекла морето му,
между двата си свята изтрезнява и стене...
Вече няма край мойта врата да премине,
а го знам от потопа – от петнайсет години.

От години го чакам – сладостта ми е жадна.
Но се сгърби човекът и отдавна го мисля.
И го търсим с брега – за следата останала.
Дали не е влязъл в морето за бисери?

Вехтошар

Колко съм смешен! Колко съм смешен, Боже!
Как съм тръгнал с овехтялата вечер на гръб!
Вехтошарят отдавна чуждото щастие дъвче.
И оглозгана радост хапе с прогнилия зъб.

За къде съм с тези меки, разнищени нерви,
с непонятното чувство за нечия смърт и вина?
От парчета ненужни, от съдрания вчерашен делник
вавилонска надежда двайсет века вече строя.

Скита след мен, натоварил в торба битието.
С пълни джобове, а не зная какво да му дам –
стара дреха или може би туй, от което
ще посее сълзица по пътя, когато е сам.

Повелителят на облаци

Снимат ни, казвам ти, снимат ни...

Г. Господинов

Какъв ти луд! Той може да е лупата
в дланта на Абсолюта, в слепите му пръсти.
Със сто минават покрай него лудите
коли по пътя, като летящи кръстове.

Той винаги е тук и гледа странни облаци.
Небесното им войнство слиза от Родопите.
И пак е вкаменен при надлеза за Пловдив,
и ще ти каже всички слънчеви прогнози.

Стои и неподвижно гледа с часове. С години.
Чете мъгливите души и в мокрото пропада,
и знае, че зад хребета пълзят в окото синьо,
тълпят се в черни купове войниците на ада.

Но не прогнозите и времето ме топят –
той има тайна власт да повелява и наказва.
Защото чувам как и Яворов се моли
да върне облака на сивата омраза.

Ще ида някога при него, преди буря.
Ще ме прегърне, ще крещи да се прибирам.

Дано не мигна в следващите сто години,
когато мълнии за спомен ни фотографират.

Пречистване

Преди да се върна, потта ми е още ръждива.
Събирал съм скрап – орлови пера от желязо.
И те ме пренасят въздушен по пътя на живите,
неверни приятели, които забравих да мразя.

Пресовах времето в дъжд от оранжеви делници
и още тупти като рана, сълзи виолетова вечер.
Искрици от лято – светулките светят последно,
в квартала хлапетата остреха дървени мечове.

По челото с фосфор, страстта ни очакваше стремето.
Къде ми отиде стрелата, горяща на Сирница?
Там някъде – вълн, в мрачината на пространството-време,
а днес тетивата е струна на пияни орисници.

Разбирах предателя – по-умен от мене е, милият.
Той има палец чуплив и ябълка крие във пазвата.
Дъщеря му все рее поглед от инвалидната си количка,
вълшебна е, знаете ли – самоходна е, казвам ви...

Защо да говоря със пепел в устата си? Писна ми!
Преди да се върнем, перата не са за човеците.
И пак в зъбите скърца вкусът на блудкава глина,
а само съм близнал от мръсната длан на твореца.

Завеса за босите

Лов

Думите са кухи като гилзи.
Плясване и крясък. И отново
ритва те поредният ти изстрел
с мисли, заредени и оловни.
Баладично слънцето проблясва
в мръзнещо око на дива птица.
В черно огледало падаш. Ясно
виждаш се във мъртвата зеница.

Прошка от душата ù помоли
(прошките не зная кой раздава).

Аз прежалих краткия ù полет,
но стрелеца още съжалявам.

Очакване през октомври

Днес само
по гръбнаците на котките
пролазват
тръпките на зимата.
Но слънцето е болно –
качва термометъра.
И зная, че съседът
вари шира за възпаленото му гърло –
вечер червенео.
Не се зальгвай –
виж, затихва
сценичният прожектор
за първо действие,
когато бавно влиза
първият сляпороден
мъглив паважен ден.
И зъби стискаме, за да прикрием
очакваните снежни междуметия.
А есенните сенки на телата ни
ще странстват сутрин
по унили улици
като пилигрими
на измършавелите ни
летни съвести.
В мъглите на октомври
все още ще са топли мислите –

сребърници в ръката на предател.
А горе, зад мъглата
ще е светло
като във сляпото, всевиждащо око
на Гео.

Спектакъл

Преминахме ли всяка агресивност,
която ни сродява със глупака?
По ъглите съвсем демократично
с илюзии ни чака само мракът.

На фокусника трябва пълна зала
и малко светлина, за да не видим...
А хоризонтът вече ще е малък –
с нарязани тела, с летящи риби...

И после, щом разтъркаме очите
на светло със житейските въпроси,
ще тръгваме към себе си мъчително,
прежалили часовника. И боси.

В клуба на театъра

След приятелски клетви за вяност
и юмруци разтърсващи масите,
след пращящи прегръдки по-яростно
как горихме житейските маски!

Няма как да сме днес театрални
и съвсем не ви виждам в пиеската.
Мои стари приятели, балът
е за старите клоуни днеска.

За какво сме им с потните ризи –
ще се смеят, ще вдигнат завесата.
Но какво, че от сцената слизат
слабоумните с лъскави дрешки!

И съвсем е резонно да свиваме
във гърдите си твърди пружини,
че абсурдни сърца още бият
и раздават живот Арлекините.

Драма в три действия

Първо действие:

Котката в лапички хванала гущерче.
Играе на смърт. И живот за изпускане.

Второ действие:

Миг колебание и раздяла със себе си.
И само опашка помръдва под лапата.

Трето действие:

Мравки отнасят опашката в склада си.
Редят свободата до зърната за бъдеще.

Зоопарк

Излишъкът от свобода вони на робство.
А клетките са все така надеждни...
И малко гузен, крия неудобството,
че дивото е впило нокти в мене.

И пъдех този звяр, но и го хранех
с оглозгани останки от човечност.
Ала и той понякога ме бранеше
от глупава и неуместна нежност.

А колко дълго мислех, че калявам
инстинкта за живот пред тази клетка!
От другата страна ме съжаляват.
И вярват, че за мене са решетките.

Ограда

Този лай цяла нощ ще изядда луната.
И отхапват я няколко пъти, преглъщат,
двете кучета черни през няколко къщи нататък
ще наплашат нощта с бели, оголени зъби.

Още не зная човекът за лов ли ги пази.
Прозвъняват синджирите толкова месеци вечер!
И не трупат тъга, не събират омраза.
Просто нощта е отново красива и зверска.

А съседите казват – били са опасни.
Че от злоба се давели, не им давали мира,
най-добрите животни били тревопасни.
Свободата била важна част от синджира.

Хайде, диви сърца, че ръждяса желязото!
Ще прескочите зеления зид, съберете си силите!
Там без капчица бяс, но с настръхнала козина,
ще нахапете спящите автомобили.

* * *

Провинциална автогара,
пристанище за два карибски кораба.
Блестят вълни във локвата отсреща.
И два живота няма да ми стигнат
за пътешествия из калните лагуни.
Капитанът, още с млечни зъби,
побутва двете платноходки от кора на бор
сред мириса на жабешко море.
Под жълта тента се изпича Памела.
Усмивката ѝ хвърля лъч
на мазната мозайка покрай РЕП-а.
Почукват старците с бастунчета
морзови сигнали, които никой не разбира
освен метачката на фасове и на илюзии.
Ще тръгна с онзи малък капитан
и с вятъра в ръцете му.
След нас остава затихващата функция
на дните. Тук някъде са бездните
на зелените лагуни.
Пътувам за Карибите.

Графика

По дюните на мозъка един керван се люшка,
оазиса напуснал на детството, което
към слънцето се качва, по пясъка се спуска
и стъпките повтарят писеца на сърцето.

Но бърза бедуинът и бялото намята.
Кога ще се усмихнем? Кога ще се докоснем?
Изтича, хора, пясъкът надолу, към земята,
през стария часовник на кухите ни кости.

Изкопани думи

Изгни от пот
и тази тениска на лятото.
От бачкане на двора
остават белези
само по ръцете.
Душата на земята
ме избягва.
Копая пръст,
а изкопавам думи.

Сега морето
други ще прегръща.
Това е справедливо.
Едно момиче
излезе от вълните
с полепнало на рамото
зелено водорасло.

Ала край! Почивка.
Сядам да помълча
с мравките.
И огладнявам.
Японците обядват водорасли.

Нежно оцеляване

През кръвта

Тази есен е рижо момиче,
а ловът ще е зъб за разплата.
И през жълтите мигли надничам
в светла пропаст. А в мен се отваря
онзи шарен тефтер за амнистии.
Ала как със кръвта си да пиша?
И ме гледат пак – синьо мънисто,
с диагноза – сърдечна излишност.
А ревнивите есени крият,
че на преходност лъхат листата,
че октомври дъха ми ще пие
в стара кръчма с добри непознати.
И ще псуват лова, барометъра,
че е паднал, а зреят звездите.
Палят свещите шипките светнали,
а двуцевките – сякаш измити са!
Само рижа лисичка ще мине
през кръвта на гората отсреща.

Аз момичето учих да стреля.
Точно в мен да се цели.
Без грешки!

Пейзаж от прозореца

Изгорелите хълмове трептят отдалече
и се люшка гърбът им – керван закъснял,
безнадеждно желани в очаквана вечер,
между бавните, прашни стени на квартала.
А жената опъва прането. И влага
се процежда до хълма през мъката бяла.
Ще издига нагоре предателски флагове,
но аз зная, че още не се е предала.
А прозирният въздух с мека пара се пълни
сред ръцете и пазвите, топъл и близък.
И трептят все по-звънко тези огнени хълмове,
приютени едва от най-бялата риза.

Без живопис

Светлината мълчи.
Виждам
всяка ресна на покривката,
позлатена,
как спи
в бели капчици въздух.
Още малко –
млекарката на Вермеер
ще отвори безшумно вратата
и ще налее
от хладната делва догоре
чашата на тишината.

Ожаднели са звуците.

Притча за мъжа

(или „До сътворението на Ева“)

Осъмна в непознат квартал,
в заблуди губи се и често
върви по улици, и в кал
(проектът беше неуместен).
Дали бе първият човек,
със глина налепен, да чака
една минута или век
душа да му дадат след мрака?
Получи ли я – не разбра.
Но в ляво нежно го пресече
една жена със поглед плах,
че още бе получовечен.
И стана някак по-голям –
че слабост с вените му вляла.
Ах, цяла вечност беше сам,
а колко кратко ще са цяло!

Въже в гората

В тази стара гора, подивяла от мъдрост и спомени,
се разтваряш почти сред листата, тревите, пръстта.
Ала щом се погледнеш през кората на сухите клони –
ти си само една вкоравена, смолиста сълза.
Всеки белег е жив и се храни с горчивите сокове
на целувки от брадва, за които заплащаме в брой,
с инфарктни присъди и нерви в различни посоки.
Ала кой да ни каже дълбоко да дишаме? Кой?
Но мълчи си гората. И сега не ѝ е до песни.
Скърцат дървета от болка и радост, със зарити нозе,
че наоколо има толкова клони, удобни за бесене,
а ти връзваш въжето.
За люлка на своето дете.

Пред разсъмване

След гостите скучаят петте лалета тъмни.
А нощните жребци към изгрева препускат.
И все летят нагам, дори когато съмне,
стъклата щом прогледнат към улицата пуста.

И странно – оцелявам след всяко нежно бедствие,
щом огненият валяк на утрото ме смаже.
Спасява сутринта със знак на ново детство.
Докосна ме дъждът, ухажваше ме даже.

Върви нощта, върви, косата ѝ е лунна.
Изтърка вече тя обувките си лачени.
А грифът ми – пропукал, сърцето ми – безструнно.
Но песен ще дочуят, насън които плачат.

По пладне

В средата на лятото бурени клюмат жадно главите.
Повевица вие спирала и времето пъпли по нея.
Лениви цикади потракват на шевните си машини –
закърпват горещата нива, със синори я пришиват.

А слънцето сводничи, съвсем ги разголи жените –
потта им по пладне е с дъх на босилек и дъвка.
Те знаят – мъжете далече косят хоризонта от изгрев,
а тук, в този ад, дори и светец няма да мине.

И копчета хлъзгат към голата плът на душите си.
Смехът им се скрива в тревите. Но някак замислени вече
си спомнят за другото време и други небрани полета,
когато крещяха с любимия и мачкаха дивата мента.

В очите им още люти и се крие най-грешният блясък,
но вече го скриват във сенки, по-тайни и от голотата.
И пак се усмихват, и едри слънца закопчават.
Затварят и жегата в себе си. Почивка... Ще стават.

***

Пожарен дъх
на юли
върху изгорели гърбове.
Поливачите на царевица –
полуголи богове
с навити крачоли.
Водата съска
в напуканите устни
на пръстта.
Калта изсъхва по краката.
И после ядене
върху вестник.
И пръски,
и домати звезди
по кожата.
Обядва юли.

Лято е, лято е!

С резени диня, с парчета от лято заискрено,
те вървят през пазара като шарени пръски в тълпата.
И понякога спират, отхапват от сочния изгрев
и потича сок от целувката. Не докосват земята.
Младостта им отива като шапка на бостанско плашило.
Тя е с вкус на жена, а и той почти е мъжествен.
Впиват лепкави устни и изглеждат като здраво пришити.
И не виждат наоколо, само слънце в очите им блесва.
Но мъжете ги гледат, колани пристягат и кимат за нещо.
А жените захлупват усмивките в шепи,
крадешком не е лесно
да разровят дните в очите си. Този спомен горещ е
с разлюляните, мокри легла, от потене на бесните!
В този огън били са много лета. И как са изгаряли
сред чаршафи, навити и сритани – възета от страсти!
Но такава целувка все още не ги е опарила,
а и утре няма да пари. И годините властват...

След разбитите нощи мухите пируват по стоката.
Момчето с момичето са забравили вече за срещата.
Но жените с очи, потъмнели от влага, помнят посоките.
Утешават се: ”Лято е, лято е! Боже, какво е горещо!”

Предзимно

Нощта се срути вчера на полето –
килим от гарвани кълве земята.
Вещаят студове. Продрани ноти
от есенните петолиния закапаха.

А бъдещият сняг издува бузите
и реже като амоняк дъхът на хвойна.
Смола от бор със вкус на меки устни –
замръзнала сълза в света икона.

Врата отваря фризерът на зимата.
Но ходят боси учениците на юли.
Ще ги нахрани, без да ги разпитва
с две риби, заледени,
и със думи.

Глътка от стомна

Колелото със глината откога се върти!
Като младо момиче грънчарят я милвал.
И под пръстите стомната нежно блести,
сякаш Господ е слизал от нея да пие.

И след толкоз лета потъмнелият съд
ме целува със жар по коравите устни
с капка влага, възбуда и с тръпнеща гръд –
като млада жетварка с прижурени бузи.

А целувката-глътка е спомен, мечта,
с топла ласка отново духът ми пречиства.
Щом кръвта закипява разбирам, че тя
ми напомня, че жив съм и още обичам.

СТЪПКА В КАМЪКА

Реколта

Оголял съм след много съблечени думи –
гладория ме чака. Като бебе ще писне.
А на голо не може дори да си умен.
Нека Мислителя на Роден да му мисли.

Утре си обличам другото настроение –
да мълча талантливо, щом бързо говорих;
и с лист от смокиня, по предназначението му,
а в ръката с две ябълки – от греховните.

Че добра е реколтата и пропуква килерът
от печал, и от сокове, от смях и от музика.
Но подкова на пътя така не намерих,
за да бъде магаре за товар на илюзии.

И са пълни очите ми с шарена сол и
хляб, който отдавна покълваше в мене.
След богатата суша за дъжд не се моля,
че ще измоля само потоп от съмнения.

***

Щадиш ме, мъчиш ме, поете!
А моите пламнали вини
като ранени факли светят.
И няма нож, и няма химн,
със който утешавам нощем
оголените сетива.
Все търсим съд и все не можем
духът да примирим с духа.
И раздвоен, разкъсвам дрехите
на неуверения стих.
И няма поза във утехата,
че утре ще пристигна жив
в изпепелените поляни.
Аз там не търся плод, а тук
проглеждат слепите ми длани
и чува глухият ми звук
как във пращи докато расне
пропуканият нар червен
на слънцето. Започва страстен
и зноен първият ми ден,
във който ще остана верен
и няма как да изменя
и на отненъците черни,
че те са сенки на слънца...

Но зная, че и утре чувството
за мен ще е вода и хляб.
Нищожно като намек за изкуство,
голямо като зърно от синап.

Град

Пак е развързан последният възел на вятъра.
Хоризонтът наточи във слънцето тънкия нож.
И пропадна небето, натежало до вчера от влагата,
а градът ще прозира по-висок и добър тази нощ.

Затрептява над сградите въздухът в светло предчувствие.
С тънки нишки обвива косите зеленият здрач,
а земята е жива, но затрупана долу под партера
и не иска да слуша за нашия смях или плач.

И надмогнал природата, любопитният клон на дървото
ще надникне в прозореца, който с вечности странно
блести.

И ще тупат по пътя узрелите кестени топло.
Като ритъм в любим, но забравен с годините стих.

***

Днес ме срещна Исус –
рошав, мръсен, тъмноок
и усмихнат.
С два пръста мастика –
бутилката в джоба.
Със широк панталон,
загубил отдавна цвета си.
Буташе почупеното си
колело.
И се чудех
за какво му е.
Сигурно много му трябваше,
за да се явява
на някоя мравка
с наранена антена.
И не благодари за хляба,
само кимна –
знаеше, че ми върши
страхотна услуга.

А и аз вече зная
утре
с какво ще пристигне
за Второ пришествие.

Посоки

Когато сенките от къщите побегнат
и бързат да се скрият във очите ни,
и изтърваните коне на ветровете
се впуснат от балкана в равнината,
настъпва час за по-голяма близост
на нашите непримирими мнения –
за погледи, които по-интимно
в стъклата на прозорците изплуват.
И страстите в сърцата ни си лягат
(а дребните ни битки са излишни).
Завръщаш се, изкачваш стъпалата
към себе си – почти е неизбежно.
По-близо чувстваш острите тополи
и мириса на влажните им клони.
Избираш вече вярната посока
и се усмихваш тихо, без причина.

Старата ни къща

Толкова чисти са всички прозорци на къщата!
Как ги е мила с уморена ръка вечерта?
Чакат ли още нашето късно завръщане
хладните плочи? В небето се хлопва врата.

Дишат дъските, столетният въздух потръпва,
скръцва вратата, темелът от болка сълзи.
Колко е лесно и как не намираме сили
пак да приседнем с въздишка до тези ъгли.

Още блуждаят образи, жестове; думите,
падали някога с топъл и приказен звук.
Всичко изнесохме, още телата ни лутат се,
само душите ни нощем завръщат се тук.

Люшка се къщата, вятър в ключалките пее,
покривът тъмен е черна забрадка сега.
Чака на хълма тя, със стени от тъга овлажнели,
както мама очакваше блудните скъпи деца.

Врата в небето

Гърмеше синият лист ламарина
в ръцете на дядо.

С какви гръмотевици
чука трещеше –
всекидневни войни
на богове и титани.

А после, седнал,
спяха ръцете
на коленете му,
че нямаше другаде място
за широките лапи
на железаря.

И ограждаха детството
с чужди огради
за хубави къщи
с красиви жени,
които разхождаха кучета
в двора си.

За нашата все нямаше време
или нямаше друго.

И чужди врати разцъфтяваха
с железни цветя,
с железни сърца
и със копия.

Когато чукът замлъкна,
само седеше на малкото столче
с ръце на колене.

А сега ми гърми синевата,
гърмотевично сиво и облачно.
И мисля, че може би горе
дядо кове на небето ограда.
И не зная защо
не иска все още
врата за мене да прави.
Със цветя,
със сърца
и със копия.

Спомен за нафора и юфка

Там, до старата дюля, върху калдаръма
падаха белите облаци. На слънцето в двора
баба разстилаше чисти чаршафи юфка да суши.
И се напукваше домашната ѝ пустиня
в юлската жега под петте стъпала към небето.
А после я хрупах и си набождах небцето
на парченца със слънчеви ръбове, но не болеше.
Само светилото ярко в очите търкулна сълза,
че облаци плуваха в погледа ми като кораби.

А по-близо от светлинен живот разстояние
минават леко край периферното ми зрение
и двора, и дюлята, и петте стъпала надолу...
И ми хруска на детството крехката нафора,
а думи бодат ме – в гърлото – с вкус на слънце.

Врата в Стария град

Тази врата е залостена там от неznайни години,
подпира я времето с крак от ръждиво желязо.
А белият камък отпред стопанина чака да мине,
отвисоко да яхне коня в челото белязан.

Колко пъти е стъпвал на него в хладната утрин –
издълбан е от стъпката като белег в душата.
И поставям крака си отгоре му, и расна отвътре,
и се вдигам със педя над средния ръст на нещата...

Пръст и небе

*”... О, гробът е една квадратна нула,
с която всичко почва отначало.”*

Добромир Тонев

За мъртвите природата мълчи.
И само лудият със нея спори.
Той знае, че са сянката на дим,
която диша по-свободно горе.
Зърно и плява колко дълго браха –
почиват след житейските си буйства.
Изгаря ни класическият страх,
че смисълът е само във изкуството.
И мисълта ни – мълния не гасне
във бунтове с физическите норми.
Материята спи, не плаче в нас,
отдавна програмирана до корен.
Но вятърът в косите ни снове
и буцата във гърлото стопява.
Отдолу – пръст, отгоре – къс небе!
В средата – ние, разпнати наяве.
На слънцето под лъскавия пръстен
венчаха ни душата с крехко тяло.
А тленният, последен земен кръст
е само кръстопътят на началото.

Зимнина

По масата ми запълзяха мравки.
Отде се взеха, как са ме намерили?
Загръща хълмът голите си склонове
и тръгва вече със червена мантия.

Съседите човъркат по градините,
ръцете им заравят стари корени
и разговарят със магическо усърдие
на древните езици на вселената.

А тези мравки как са ме намерили?
Тук няма хляб, а купчина от листове.
И те събират най-добрите думи,
неказани на никой, за през зимата.